

Mange ansikter

ALBUM

Tora Augestad

«Portraying Passion»

Works by Weill / Paus / Ives
Oslo Philharmonic Orchestra, Joshua Weilerstein (dir.), Christian Eggen (dir.)
Lawo Classics

Det spørs om tittelen «Portraying Passion» viser til plattens tema, eller om det peker på en sanger med en uvanlig pasjon i sitt kunstnerskap. Med utstrakte armer i en trang trapp på platecoveret tar Tora Augestad opp plass, og kunstnerisk er hennes integritet så fremtredende at hun tar oppmerksomheten selv når de medvirkende er mange. Hun kan få tyske chlyder til å både frese og å høres ut som en seksuelt tilfredsstillende aktivitet, og hennes skarrende r-er sender frysninger ned ryggraden. Å høre henne i repertoar som Kurt Weill og Berholt Brechts «Die sieben Todsünden» er som å lukte på stemningen på Potsdamer Platz før Hitlers nasjonalsosialister stengte syndens buler og rensket ut kunstnerisk og menneskelig degenerasjon i alle former.

Protagonisten i «De syv dødssyndene» har en splittet personlighet. Hun er Anna I og Anna II, og jeg liker hvordan dette symboliserer Augestads mange ansikter. Anna II gir for så vidt ikke noen særlig store sanglige utfordringer – hun gjentar og understreker hva Anna I sier. Men som Anna II skrur Augestad ned sin sterke karisma så til de grader at jeg måtte lete i bookleten for å se om det faktisk var en annen person som sang Anna II. På sidelinjen står Familien, sunget av en mannskvartett. De kommer med moralske formaninger og krav, sunget med stive, konvensjonelle operatiske

LIDENSKAPELIG: Tora Augestad.

FOTO: THOMAS KOLBEIN BJØRCK OLSEN

Et kunstnerskap som er like rikt som det er vanskelig å definere.

kvaliteter. Sanglig har jeg hørt mye som er langt mer spennende, men uttrykket deres er perfekt for den for dømmende borgerligheten de representerer.

Markus Paus baserer sine «Hate Songs» på Dorothy Parkers «Men: A Hate Song» (1917) og dikt fra «Enough Rope» (1926). Menn «snakker om menneskeligheten / som om de nettopp oppfant den». Og om hvordan de, mennene altså, raskt prøver å forandre en kvinne helt ned til hvordan hun går. Det er visstnok ikke helt nytt å formulere de psykologiske mekanismene bak #metoo. Paus' lille sangsyklus drar veksler på musikkteater og underholdningsmusikk både fra den ene og den andre siden av Atlanterhavet. Augestad får ikke bare mulighet til å syngte ut sin store kraft i irritasjonen over menn,

men hun viser et sart og sårbart aspekt ved stemmen i sangen «Incurable».

Kanskje du har hørt den amerikanske salmen «Shall We Gather at the River», men ikke nødvendigvis i Charles Ives' versjon. Han bruker melodien relativt uforandret, men lager tullball med rytmikken og taktartene. Noen ganger bruker han de aller enkleste harmoniene for å fargelegge melodien, men så kommer plutselig store ekspansjoner som peker langt forbi det 1910-tallet der Ives skrev sangene. Augestad tegner musikken med alt fra uakkompagnert tale, via salmesang med så avmålt uttrykk at jeg er usikker på om hun er ettergiven eller ironisk, til tynn og inderlig skjønnhet.

Bak seg har hun Oslo-Filharmonien som under Joshua Weilersteins ledelse får det til å svinge presist i Weills musikk, og med Christian Eggen er karaktertegnene hos Paus og Ives sylskarpe. Augestad viser med denne plata aspekter ved et kunstnerskap som er like rikt som det er vanskelig å definere.

Magnus Andersson
musikkk@klassekampen.no

Hjemmelaga til mørketida

ALBUM

Doug Paisley

«Starter Home»

No Quarter Records

★★★★★☆

Om en skulle tvinges til å generalisere kanadiske sange- /låtskrivere/musikeres bidrag til populærmusikken de siste fem tiårene, er det vanskelig å unngå å trekke frem at en viss melankoli har vært en mørkerød tråd: Neil Young, Joni Mitchell, Leonard Cohen, The Band, Cowboy Junkies. Under disse er det selvfølgelig mange som også utvider uttrykksspekteret, men nyere artister som Feist og Deep Dark Woods har holdt den spesielle kanadiske prærie-bluesen ved like. Sanger/låtskriver Doug Paisley fra Toronto er ytterligere en slik stemme, som i et tiår har bidratt til musikalsk nedstemthet.

Selv oppdaget jeg Paisley med hans andre album, «Constant Companion», i 2010. Paisley avbildet på coveret ved kjøkkenbordet, sittende ved siden av en dobbeltgjenger-dukke (!) i full størrelse – et bilde som både var morsomt og creepy.

Etter denne har Paisley gitt ut et par ep-er og 2014-albumet «Strong Feelings», hvor han fikk hjelp av kult-sangerinnen Mary Margaret O'Hara og The Bands Garth Hudson. Ifølge tekster knyttet til denne nye, fjerde, plata, har Paisley stiftet familie siden sist, og har derfor holdt seg ved teltene. Han skal etter sigende ha gjort tre tidligere forsøk på å spille inn denne musikken.

Uansett er de ni sangene som utgjør «Starter Home» ikke noe forsøk fra Paisleys side på å muntre opp lytteren, således er det musikk som passer perfekt til november og desembers stadig gråere og mørkere dager. Altså, om du foretrekker et reelt soundtrack, fremfor å overlate det til en tiltakende herskare nisser og engler.

Det er grunn til tenke at det er kort avstand mellom skjebnene til karakterene i Paisleys sanger og livet som låtskriveren selv lever. I sangen «Drinking With a Friend» synger han: *Nothing to show for nothing I've done/ Someday I'll be a skeleton/ Put me in the ground, let me reach for the sun/Drinking with a friend.* Og videre: *Some things that I wanted to say/I always found that words got in the way.*

Hans alt annet enn spektakulære metode oppnår akkurat det den har kommet for.

Tittelkuttet handler om utfordringene som rammer folk som sliter med å få endene til å møtes, i et hus som familien har vokst ut av, men som de kanskje aldri lykkes med å få råd til å legge bak seg. Generelt er akkompagnementet tilbakeholdent: kassegitarer, litt steel-gitar, litt keyboards og enkelt bass/trommer-komp, med fin harmonivokal av Jennifer Castle på noen sanger. Og så er det noe med Paisleys stemme og melodiske teft som smyer seg innpå deg, som gjør at hans alt annet enn spektakulære metode oppnår akkurat det den har kommet for: At du spiller sangene om og om igjen.

Tom Skjeklesæther
musikkk@klassekampen.no

MAGISKE OPPLVELSER MED ATOMIC SOUL

DEN BESTE JULEGAVEN ER EN KONSERTBILLETT

MAGGIE ROGERS
7. mars
Rockefeller

RUFUS WAINWRIGHT
17. april
Oslo Konserthus

SHAWN MENDES
13. mars
Oslo Spektrum

MICHAEL BUBLÉ
24. oktober
Telenor Arena

ANDREA BOCELLI
14. mars
Telenor Arena

TWENTY ONE PILOTS
9. februar
Telenor Arena

HIGHASAKITE
30. mars
Oslo Spektrum

RITA ORA
23. april
Sentrum Scene

MEN AT WORK
25. juni
Rockefeller

atomic soul.no